

om Dagen, tror jeg, man kan være enig om, at det er et ret betydeligt Kvantum, og at det neppe kan fejle, at saadanne Børn ville være mindre lærvillige og opmærksomme under Undervisningen, end man maa forlange baade af Hensyn til dem selv og til Skolen.

Naar man nu er enig om dette, kommer imidlertid det næste Spørgsmaal: Hvorledes skal man gribe dette Onde an? Skal man skride til Forbudsbestemmelser, eller har man andre Veje at gaa, som maaske kunne føre sikrere til Maalet? Jeg vil da sige, at jeg nærer meget stor Betænkelse ved, at man i det hele skrider til Tvangsforanstaltninger, hvor der er Tale om menneskelige Nydelser, enten det drejer sig om voksne eller Børn. Cigaretten er nu een Gang Drengenes forbudne Frugt, og i jo højere Grad man vil søge at slaa fast, at det er noget, de ikke have Lov til at skaffe sig, i desto højere Grad vil det vise sig, at de ville anvende al deres Snedighed og Opfindsomhed paa at faa fat derpaa. Det er heller ikke saa vanskeligt for dem. Vi have paa Gaderne rundt omkring og i ret stort Antal hængende Automater. Konsekvensen af en kommunal Vedtægt, der skulde forhindre Børns Tobaksrygning, maatte da blive, at man afskaffer Automaterne. Saa vidt jeg ved, er der imidlertid for en Aarrække givet Monopol paa at sælge Tobak fra Automater, og man maatte da skride til en ny Ordning, eller snarere maatte man vel vente, til denne Ret var udløben, og der vilde da gaa nogen Tid, inden man kunde forhindre Børn i ad denne Vej at skaffe sig Cigaretten. Men ikke blot det, at de saaledes have let ved at faa fat i Cigaretten, men der vil være mange Omveje at gaa, og der er ingen Tvivl om, at Drengene, netop fordi man siger, at denne Vare er farlig for dem og nægter dem Ret til at nyde Cigaretten, ville forsøge alle mulige Maader, der staa til deres Raadighed, for at faa fat i den og saaledes delikatere sig med den forbudne Frugt.

Et Forbud mod Tobaksrygning vil, synes jeg, have noget til fælles med Forbud mod Alkoholnydelse. Om man end her maa skelle mellem Børn og voksne, kan man alligevel drage en Parallel. Thi ogsaa for den voksne er Alkohol, jo mere den bekæmpes, desmere den forbudne Frugt. Jeg synes ikke, der er ret meget, der taler for, at man gaar videre ad de Veje, hvor man er inde paa Forbudsbestemmelser eller stærkt indskrænkende Bestemmelser. Jeg har selv haft Lejlighed

til f. Eks. i Norge at se, hvordan slige Forbudsbestemmelser virke, og jeg har faaet et alt andet end gunstigt Indtryk deraf. Jo mere man ved kommunale Vedtægter forbød, at der blev drukket Spiritus paa Gader og Veje, jo mere bidrog dette Forbud til, at de paagældende skaffede sig Smuthuller i Gaarde, paa Trappegange og andre mindre poetiske Steder, hvor de drak deres Snaps og kort efter viste sig paa aaben Gade i synlig beruset Tilstand for endelig at havne i et Anlæg, hvor de sov Rusen ud. De havde ingen anden Glæde end netop denne — en sørgelig Glæde for Resten —, man havde nemlig ikke aabnet dem Adgang til Musik eller anden Slags Underholdning. Kom der nu og da noget i den Retning, saa var det for dyrt for fattige Folk, og saa blev Snapseflasken deres eneste Søndagsforføjelse. De drak, indtil de bleve berusede, og bleve saa opsamlede af Politiet. Det var vistnok en umaadelig velment Tanke, der havde ligget til Grund, at man skulde gribe ind mod Spiritusnydelsen, men det førte desværre, synes jeg, ikke til det Maal, man havde tænkt sig: at skabe Ædruelighed, og det af den simple Grund, at de Folk, om hvem man her lovgiver, ikke have Forstaaelse af, at det skulde sigte til deres Gavn, at de bleve tvungne til at lade være med at drikke. Tvangen førte kun til, at man ad Omveje skaffede sig fat paa det herlige, man gerne vilde have Fingre i, og maaske oven i Købet glædede sig dobbelt derved, fordi man kunde føre Autoriteterne bag Lyset. Sporene skræmme, synes mig da. Og naar der her er Tale om ved kommunale Vedtægter at forbyde Børns Tobaksrygning, vil det sikkert heller ikke føre til Maalet.

Der staar i § 2, at det kan ved Vedtægt forbydes, at Børn under 16 Aar ryge Tobak paa offentlig Gade eller Vej eller andet offentligt Sted indenfor Kommunens Grænser. Politiet har da at skride ind mod Børn, der overtræde saadant Forbud. Man vil vide, at det er et ganske artigt Antal Sager, som den offentlige Politiret her i København aarlig beskæftiger sig med. Efter Politidirektørens Beretning var det i Aaret 1905 i alt 19,009, af hvilke 4,359 angik Beruselse og 2,764 Gadeuordener, altsaa i alt angik 7,123 eller over $\frac{1}{3}$ af samtlige Sager Sager fra Gaden. Hvis nu den offentlige Politiret skal idømme de Børn, som en Gang ere blevne advarede, Bøder fra 2 til 200 Kr., vil det betyde, da det ikke bliver Børnene,